

Sygn. akt II Ka 401/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Joanny Zaniewicz

po rozpoznaniu w dniach: 30 września 2022 roku, 5 kwietnia 2023 roku i 31 maja 2023 r.

sprawy **M. F.**

oskarżonego z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 15 lutego 2022 r. sygn. akt II K 526/21

I. utrzymuje wyrok w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. G. 723,24 zł (w tym 135,24 zł podatku VAT) tytułem obrony oskarżonego wykonywanej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że jego wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 401/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 15 lutego 2022 r. sygn. akt II K 526/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		M. F.	1. Stan zdrowia oskarżonego 2. Poczytalność oskarżonego w dacie czynów i jego zdolność do udziału w rozprawie 3. Miejsce popełnienia czynów, zarzuconych oskarżonemu 4. karalność oskarżonego	Ad 1 - dokumentacja medyczna Ad 2 - opinia sądowo-psychiatryczna Ad 3 - zeznania świadków P. C., Ł. K. i J. M. Ad 4 - dane o karalności	Ad 1 - 79-83, 127, 129-135, Ad 2 - 143-146 Ad 3 - 193v-195 Ad 4 - 185-186
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1 2 3 4	<p>1. dokumentacja medyczna</p> <p>2. opinia sądowo-psychiatryczna</p> <p>3. zeznania świadków P. C., Ł. K. i J. M.</p> <p>4. dane o karalności</p>	<p>1. Mimo iż po części w kserokopiach, dokumenty niekwestionowane, potwierdzające niewątpliwie, że stan zdrowia oskarżonego nie jest najlepszy</p> <p>2. opinia jasna, nie pozostawiająca wątpliwości, odpowiadająca wyczerpująco na stawiane pytania, niekwestionowana przez strony</p> <p>3. nie było powodów, by wątpić tak w pamięć, jak i szczerłość czy obiektywizm zeznań świadków. Świadczyli bowiem możliwość zapoznania się z dokumentacją służbową, dotyczącą interwencji, wobec czego nie ma podstaw by przypuszczać, że nie pamiętali zdarzeń, a luki pamięciowe celowo wypełniali zmyślonymi treściami. Świadczyli przekonująco wskazali bowiem, co z tych zdarzeń zapamiętali, jakich szczegółów nie byli w stanie sobie przypomnieć, a co najistotniejsze, bowiem było to istotą ich przesłuchania – dość precyzyjnie wskazali, że zatrzymania oskarżonego miały miejsce na terenach, gdzie odbywa się ruch lądowy. W tym zakresie nie było podstaw do podejrzeń, że zeznania świadków nie były zgodne z prawdą, bowiem po pierwsze nie ma podstaw by sądzić, że jako policjanci nie wiedzą oni, gdzie mogą kontrolować przestrzeganie zasad ruchu drogowego (lub łamanie zakazu uczestniczenia w tymże ruchu), a po drugie oskarżony jako podejrzany w postępowaniu</p>

		<p>przygotowawczym przyznawał się do zarzutu, a nie ma podstaw do przypuszczeń (zwłaszcza w świetle treści opinii sądowo-psychiatrycznej), że przyznał się do złamania zakazu prowadzenia roweru w ruchu lądowym, mimo iż rzekomo w ruchu tym w ten sposób nie uczestniczył.</p> <p>4. dokument urzędowy, niekwestionowany</p>
--	--	--

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Wyjaśnienia M. F.	Na temat czynów z aktu oskarżenia oraz czynności procesowych oskarżony podał, że niczego nie pamięta i skupiał się na stanie zdrowia swoim i swojej matki, co nie mogło mieć istotnego znaczenia dla dokonania ustaleń faktycznych

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	1. obraży przepisów prawa materialnego, tj. art. 244 kk poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż M. F. w dniu 22 września 2021 r. nie stosował się do zakazu kierowania rowerami orzeczonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Węgrowie sygn. II K 672/13 w sytuacji, gdy w aktach postępowania brak dowodów uprawniających do stwierdzenia, iż czyn ten wypełnił wszystkie ustawowo wymagane znamiona, a przede wszystkim, aby M. F. tego dnia uczestniczył w ruchu lądowych jako kierowca roweru;

2. błędu w ustaleniach faktycznych, mającego wpływ na treść orzeczenia, polegającego na:

a. przyjęciu, iż oskarżony M. F. w dniu 22 września 2021 r. kierował po drodze publicznej rowerem, czym nie stosował się do zakazu kierowania rowerami, wynikającego z wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie sygn. II K 672/13 w sytuacji, gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, ograniczającego się do notatek urzędowych sporządzonych przez funkcjonariuszy Policji, w tym w szczególności z notatki z dnia 22 września 2021 r. nie wynika, aby w dniu 22 września 2021 r. M. F. kierował rowerem po drodze publicznej, zaś brak jest innego materiału dowodowego, który potwierdzałby tą okoliczność, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego przypisania oskarżonemu winy za czyn zarzucany mu w pkt. I aktu oskarżenia;

b. przyjęciu, iż stopień społecznej szkodliwości czynów zarzucanych oskarżonemu M. F. jest znaczny w sytuacji, gdy prawidłowa ocena okoliczności niniejszej sprawy, w tym przede wszystkim tego, że oskarżony w dacie czynu zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia został zatrzymany na

ulicy, na której zamieszkuje, jak również faktu, iż orzeczony w stosunku do oskarżonego zakaz prowadzenia rowerów wyrokiem Sądu Rejonowego w Węgrowie sygn. II K 672 /13 z dnia 24 października 2013 r., prawomocnym z dniem 31 października 2013 r., zostałyby wykonane w dniu 31 października 2021 r., co winno przemawiać za uznaniem, że stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu nie jest znaczny;

3. rażącej niewspółmierności kary orzeczonej względem M. F., wyrażającej się w wymierzeniu mu kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności z zastosowaniem art. 91 § 1 kk, podczas gdy okoliczności sprawy wskazywały, iż oskarżony może ponosić ewentualną odpowiedzialność wyłącznie w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia, a w konsekwencji zasadne byłoby co najwyżej wymierzenie oskarżonemu co najwyżej kary mieszanej przy zastosowaniu art. 37b kk w rozmiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary ograniczenia wolności.

„Z ostrożności procesowej” zarzut:

1. obrazy przepisów postępowania, a mianowicie art. 338 § 1 i 1a kpk w zw. z art. 6 kpk poprzez niedoręczenie oskarżonemu skutecznie aktu oskarżenia wraz z pouczeniami, co stanowiło w konsekwencji naruszenie prawa oskarżonego do obrony w związku z brakiem możliwości skorzystania z przysługującego mu prawa do złożenia odpowiedzi na akt oskarżenia, jak również braku pouczenia o przysługujących oskarżonemu uprawnieniach.

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut obrazy art. 244 kk zwłaszcza w świetle uzupełnionego materiału dowodowego należało uznać za bezprzedmiotowy. Faktem jest, iż zarówno organy ścigania, jak i Sąd I instancji, ograniczyły tenże materiał dowodowy w warstwie, potwierdzającej zarzuty aktu oskarżenia, do przyznania się oskarżonego do obu czynów, mimo iż odmówił on przy tym składania wyjaśnień, zaś ani stanowisko procesowe, ani notatki urzędowe policjantów nie są dowodami w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania karnego. O ile uproszczenie takie można uznać za wynik dążenia do przyspieszenia rozpoznania sprawy i uniknięcia jej przewlekłości, jak i marnotrawienia czasu pracy funkcjonariuszy Policji na składanie zeznań wówczas nawet, gdy podejrzany nie kwestionuje swojej winy, o tyle zgromadzenie formalnych i wyczerpujących dowodów staje się konieczne, gdy oskarżony czy jego obrońca zaczyna tę winę kwestionować (przy czym zauważyć należy, że sprawstwo oskarżonego w rozumieniu wyczerpania znamion przestępstwa kwestionowane jest w apelacji tylko w odniesieniu do pierwszego z zarzutów, co wskazuje na zaakceptowanie dokonania kompletnych ustaleń faktycznych co do drugiego z nich na podstawie notatki urzędowej z k. 8). Istota tego zarzutu apelacji (pkt 1), podobnie jak zarzutu błędów w ustaleniach faktycznych z pkt 2 lit. a, co wynika z treści jej uzasadnienia (k. 110) sprowadza się do tego, że w notatce na k. 1 sporządzający ją</p>	

funkcjonariusz nie opisał miejsca, w którym oskarżony został zauważony jako kierujący rowerem, wskazując jedynie, że pełnił wówczas służbę „na terenie podległym KP Ł.”. Ocena zasadności tak postawionego zarzutu wymagała więc uzupełnienia materiału dowodowego w tym przedmiocie. Z zeznań P. C. oraz Ł. K. wynika jednoznacznie, że oskarżony jak najbardziej kierował rowerem w ruchu lądowym, bowiem poruszał się po drodze publicznej, Aleją (...) w Ł., zjechał z ronda na teren przy dworcu PKP, a więc nie było to miejsce, z natury swej wyłączone z ruchu lądowego. Ostatecznie więc zebrany w całym postępowaniu materiał dowodowy nakazuje uznać, że nie jest zasadny zarzut, iż w sprawie nie ma dowodów, pozwalających na dokonanie ustaleń faktycznych w zakresie miejsca popełnienia czynu oraz pozwalających na dokonanie prawidłowej subsumpcji czynu z pkt I aktu oskarżenia pod komplet znamion występku z art. 244 kk.

Nie był zasadny również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do stopnia społecznej szkodliwości czynów czy raczej czynu oskarżonego, uzasadniany tym, iż oskarżony został podczas drugiego czynu zatrzymany podczas kierowania na ulicy, na której zamieszkiwał oraz że do końca okresu zakazu prowadzenia rowerów pozostawało mu wówczas już tylko dwa tygodnie. Pomijając fakt, iż zarzut ten, podobnie jak zarzut rażącej niewspółmierności kary, w dużej mierze oparty był na założeniu, że oskarżony winien odpowiadać tylko za jedno z dwóch zarzuconych mu przestępstw, zauważyć należy, iż złamanie zakazu po raz kolejny, ale tuż przed końcem jego okresu, nie należy

do kręgu przesłanek oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu z art. 115 § 2 kk. Paradoksalnie można by stwierdzić, że mając tego świadomość oskarżony tym bardziej winien się powstrzymać od kierowania rowerem, by okres ten upłynął do rychłego końca bez naruszania zakazu. Tymczasem jak wynika zarówno z danych o karalności, jak i zeznań przesłuchanych świadków, oskarżonemu nie robiło większej różnicy, na jakim etapie upływu okresu zakazu się znajduje, całkowicie go ignorował, nie robiąc sobie nic z kolejnych wyroków skazujących go za jego łamanie. Ów upór w nieprzestrzeganiu zakazu, w niestosowaniu się do wyroku sądu, którym go nałożono i lekceważeniu ustanowionej nim indywidualnej normy prawnej, mimo ustawicznego przypominania mu podczas kolejnych postępowań, że zakaz ten wciąż obowiązuje, a niestosowanie się do niego rodzi dla niego kolejne, poważne konsekwencje, wskazuje wręcz przeciwnie na bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów. Nie ma tu decydującego znaczenia ani dystans, pokonany przez oskarżonego przed zatrzymaniem, ani ilość dni do końca okresu zakazu, ani też to, że zakaz ten łamał, będąc trzeźwym (inaczej wyczerpałby również znamiona określone w innym przepisie ustawy karnej). Z tych samych względów, w tym z powodu wspomnianej niepoprawności oskarżonego, karanego wcześniej co najmniej 11-krotnie za występki z art. 244 kk w warunkach recydywy, po części popełnione również w stanie nietrzeźwości i z powodu nieskuteczności wymierzanych mu wielokrotnie bezwzględnych kar

pozbawienia wolności, sięgających w poszczególnych wyrokach nawet wymiaru 1 roku i 4 miesięcy, nie można było uznać, że wymierzona w zaskarżonym wyroku kara jest rażąco surowa, a cele kary w zakresie czy to prewencji indywidualnej, czy to społecznego oddziaływania, zostaną osiągnięte przez karę wielokrotnie łagodniejszą. Sąd I instancji przedstawił w tym zakresie logiczne, kompletne rozważania, których argumentacja obrońcy nie zdołała obalić. Dlatego też, mimo surowości, aczkolwiek nie rażącej, wymierzonej oskarżonemu kary, również zarzutu z pkt 3 apelacji nie można było uznać za zasadny.

Nie znalazł uznania w oczach Sądu odwoławczego również zarzut złożony osobno, „z ostrożności procesowej”, dotyczący obrazy przepisów postępowania i ograniczenia oskarżonemu prawa do obrony materialnej poprzez brak pouczenia go o możliwości złożenia odpowiedzi na akt oskarżenia czy innych uprawnieniach. Niezrozumiałym jest, dlaczego zarzut, dotyczący jednej z podstawowych zasad procesu karnego, którego uwzględnienie mogłoby uzasadniać nawet konieczność uchylenia wyroku celem przeprowadzenia całego przewodu sądowego od początku, podniesiony został tak jako alternatywny, jak i bez jakiegokolwiek uzasadnienia czy wskazania, jaki owo uchybienie mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia. Faktem jest, że w aktach nie ma potwierdzenia doręczenia oskarżonemu odpisu aktu oskarżenia z pouczeniem, mimo iż pismo z adnotacją o ich wysłaniu jest w aktach (k. 34-35), znajduje się w nich jednak dowód doręczenia oskarżonemu

zawiadomienia o terminie rozprawy z pouczeniem o szeregu uprawnień i obowiązków procesowych (k. 37-38, k. 42), podobnie jak pouczenie z postępowania przygotowawczego (k. 21-23). Zaś oskarżony nigdy nie podnosił, że nie otrzymał samego aktu oskarżenia i nie wie, czego dotyczy to konkretne postępowanie. Skarżąca dostrzega brak w owych pouczeniach informacji o możliwości złożenia odpowiedzi na akt oskarżenia, ale nie twierdzi nawet, że gdyby oskarżony ten punkt pouczenia miał szansę odczytać, z pewnością z prawa tego by skorzystał, a sporządzona przez niego odpowiedź miałaby istotne znaczenie w procesie dochodzenia do prawdy. Wskazać należy, że oskarżony znał szereg swoich uprawnień, z części bowiem aktywnie korzystał, sporządzał pisma procesowe i wiedział, że może przedstawić swój pogląd w sprawie (bowiem po wyroku, a przed wyznaczeniem mu obrońcy, to czynił). Ostatecznie też oskarżony został doprowadzony na rozprawę (odwoławczą) i umożliwiono mu złożenie wyjaśnień, jakie uznał za stosowne – przy czym ich treść nie wniosła do sprawy niczego istotnego. Na tym tle trudno uznać, że brak wyraźnego (potwierzonego podpisem) pouczenia o możliwości złożenia odpowiedzi na akt oskarżenia miał wpływ na treść wyroku, co czyniło zarzut bezzasadnym.

Wniosek

O zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu, zarzucanego mu w pkt I, wymierzenie oskarżonemu za czyn zarzucany mu w pkt II

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

aktu oskarżenia z wyłączeniem stosowania art. 91 § 1 kk co najwyżej kary mieszanej 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary ograniczenia wolności		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Niezasadność zarzutów skutkowałą nietrafnością wniosku o jakąkolwiek zmianę wyroku, w szczególności poprzez uniewinnienie oskarżonego.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość wyroku, tak w części zaskarżonej, jak i w pozostałej, podlegającej ocenie z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność apelacji i brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II, III	<p>Zgodnie z treścią art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia apelacji, wniesionej wyłącznie przez oskarżonego (jego obrońcę), koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi skarżący. Z uwagi jednak na stan zdrowia oskarżonego, jego sytuację majątkową i możliwości zarobkowe w związku z orzeczoną karą pozbawienia wolności Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił go od zapłaty tych kosztów uznając, że byłoby to dla niego zbyt uciążliwe.</p> <p>Zasądzając na rzecz obrońcy z urzędu opłatę wg norm przepisanych, Sąd nie uwzględnił wniosku o zasądzenie również kosztów dojazdu obrońcy ze swej siedziby do Sądu Okręgowego w Siedlcach uznając, że nie były to wydatki uzasadnione. Zgodnie z treścią art. 84 § 2 kpk „jeżeli czynności należy dokonać poza siedzibą lub miejscem zamieszkania obrońcy z urzędu, prezes sądu, przed którym ma być dokonana czynność, lub referendarz sądowy tego sądu, a w postępowaniu przygotowawczym prezes sądu rejonowego miejsca czynności lub referendarz sądowy tego sądu, na uzasadniony wniosek dotychczasowego obrońcy może wyznaczyć do dokonania tej czynności innego obrońcę spośród miejscowych adwokatów lub radców prawnych”. Przepis ten nie stawia szczególnych wymogów co do uzasadnienia tego wniosku, którego wyznaczona obrońca nie składała. „Jeśli mający taką możliwość obrońca z takim wnioskiem nie wystąpił i podjął decyzję o swym osobistym udziale w rozprawie odwoławczej, tym samym zdecydował także o tym, że to on z przyznanego wynagrodzenia za uczestnictwo w rozprawie apelacyjnej pokryje koszty dojazdu na tę rozprawę. Wydatek taki wynika z woli obrońcy i nie może być traktowany jako dodatkowy – ponoszony przez Skarb Państwa – element wynagrodzenia adwokata za obronę oskarżonego”- H. Paluszkiewicz [w:] Kodeks</p>

postępowania karnego. Komentarz, wyd. II, red. K. Dudka, Warszawa 2020 i wskazany tam wyrok SA w Łodzi z 16.07.2013 r., II AKa 114/13, LEX nr 1409168.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------